

TIẾC THƯƠNG

(Vô cùng thương tiếc Nguyễn Thị Thanh Hương; người em, người bạn chân tình, nhân hậu đã về với Chúa)

Lạy Chúa Giê Su

Con xin dâng lên chúa tất cả những lo lắng của con

Hiện tại với tương lai

Ôn mệ ngoại có đến 10 người con nhưng chỉ có 3 người con gái. Các cậu và dì đều có cuộc sống sung túc và hạnh phúc. Một năm, không hẹn mà mợ Năm, dì Truyen, mạ và dì Bảy sinh con. Thế là 4 đứa nhóc: anh Nam, chị Bê, tôi và Tuấn ra đời mang tuổi Giáp Ngọ. Chúng tôi lớn lên cùng nhau, tuy kẻ cao nguyên, người miền biển, đứa ở chốn cố đô nhưng vẫn thường hay liên lạc. Sau khi đậu xong tú tài, chúng tôi vào đại học, chưa kiếm ra tiền thì đến năm 1975, tôi thường so bì: “Mấy người là thiên lý mã, còn tui là ngựa cỏ.”

Mà thiệt, anh Nam, chị Bê, Tuấn bước đi ngàn dặm, thoát cái đã ở tận bên Mỹ, tôi chặm chạp loanh quanh Dalat.

Cuộc sống của tôi thanh thản bởi Dalat là thành phố bình an nhất của Việt Nam, ai cũng muốn dừng chân sinh sống. Anh Nam, khi tốt nghiệp Đại học Sư phạm Huế chọn trường Cao đẳng Sư phạm đến khi cậu Năm gọi về đi vượt biên. Chị Bê trước khi được chị Tịnh bảo lãnh cũng lên quán quýt với mạ tôi.

Tuấn lên Dalat sớm, Tuấn ghi danh học khoa Chính trị Kinh doanh sau khi đậu tú tài 2 mặc dù Đại học Huế danh tiếng hơn. Tuấn có dáng công tử đất Thần kinh: đẹp trai, ăn nói lưu loát, nhảy đầm giỏi, và tập tễnh làm thơ nên dễ chiếm cảm tình của con gái; trong đó có em của người bạn cùng lớp: Nguyễn Thanh Hương.

Mối tình của họ dễ thương, lãng mạn bởi cậu sinh viên trẻ tuổi ấy là con trai của viên thượng sĩ già trong khi bố của

cô gái Bùi Thị Xuân là vị đại tá Chỉ huy trưởng trường Chiến Tranh Chính Trị.

Cậu em con bạn dì tôi có một thời gian học tập và chơi đùa thỏa thích đến nổi nhà Thanh Hương ở đường Lê Lai cách nhà tôi có mỗi con đường Trần Bình Trọng nhưng năm thì mười học mới thấy Tuấn ghé thăm và tâm sự về cô bạn gái mảnh mai, da ngăm đen, có giọng hát hay.

Cuộc tình của họ nhiều niềm vui bởi Tuấn với tài năng của mình làm bạn với các nhà văn, nhạc sĩ nổi danh sau này như Nguyễn Nhật Ánh, Vi Nhật Tảo... và lúc nào cũng thấp thoáng dáng Thanh Hương.

Sau khi miền Nam thất thủ, gia đình Thanh Hương về Sài Gòn. Cậu Tam, cán bộ tập kết năm 1945, và dì Bảy, mẹ Tuấn, chủ lễ đám cưới cho Tuấn và Hương khi bố cô dâu trong trại tập trung, ba chú rể bị quản chế không được rời khỏi Huế. Bà con ít người đến dự vì thời bao cấp xe cộ khó đi và lý lịch của Đại tá Quỳnh khiến công an làm khó dễ nhất là công chức, quân nhân chế độ cũ như ba tôi.

Nhà Hương ở cạnh chợ Tân Bình, mặt trước nhà có quán bán com nên với “*kiến thức kinh doanh ở Viện đại học*” Tuấn mở chiếc xe bán nước sinh tố đặt cạnh. Từ công tử, tiểu thư chỉ biết ăn học, vợ chồng nay thạo buôn bán kiếm tiền nuôi con.

Trời thương, một thời gian sau, hai vợ chồng cũng được định cư ở Mỹ mở đầu cho cuộc sống mới, hạnh phúc với 3 người con đẹp, thông minh.

Tôi nhận mình là con ngựa cỏ, bận bịu chuyện dạy dỗ ít thăm viếng bà con. Khi facebook xuất hiện thì sự dây giồng tộc mới bắt đầu kết nối nhưng người tôi hay liên lạc lại là Hương, không phải Tuấn cậu em họ con bạn dì.

Cảm nhận đầu tiên khi làm bạn với Hương: đó là một con chiên ngoan đạo, Hương luôn chia sẻ lời răn của Chúa: *Tâm hồn tôi người lo bồi dưỡng, người hướng dẫn tôi qua những con đường đoan chính (Ave Avemari)*. Bài giảng của linh mục Antonia Son Tran giúp tôi, một Phật tử có thêm niềm tin trong cuộc sống. Tấm hình chụp người phụ nữ phúc hậu bên cạnh món ăn thuần Huế bày tỏ tình yêu son sắt với chồng. Khuôn mặt thanh thoi biểu lộ tâm hồn nhân hậu với clip con vật hóm hỉnh, hình ảnh con cò trên bờ sông cạnh nhà.

Tháng 3 chị Mai Trang về Việt Nam, tôi đi chơi với chị thì nhận tin nhắn Tuấn-Hương :

-Tụi em mới ở Huế về, ngày mai lên Dalat nên tối nay mời anh chị và các cháu ghé chơi cùng các anh chị bên ngoại

Biết mình không thể đến được, buổi trưa tôi rủ chị Trang ghé thăm. Tôi nhận ra Hương, nhờ đôi mắt to và nụ cười tươi mặc dù khuôn mặt hằn vể mệт mỗi:

-Em không ăn được gì hết. Cứ ói suốt. Em mới đi bệnh viện chuyên nước xong.

Tôi ngập ngừng:

-Mình biết nhau từ lâu nhưng giờ mới gặp mặt

-Chị không nhớ chứ mình gặp nhau rồi, khi em sinh cháu đầu tiên thì chị ghé thăm.

Tôi cười trí nhớ của mình và ngạc nhiên khi Hương nhớ việc nhỏ nhoi cách đây trên 40 năm. Chúng tôi ngồi nói chuyện, và mặc dù mệт nhưng Hương nhờ Tuấn chở vợ của Vi Nhật Tảo mua thêm vật liệu để nấu ăn cho chồng và bạn bè. Hương khoe hình người con trai cùng bạn gái:

-Đây là con em và bạn gái của nó. Cháu mới ra trường mà đã có việc làm, em mừng lắm. Cháu và bạn tính sang năm về Việt Nam lên Dalat thăm ngôi nhà, năm xưa tụi em ở nên

ngày mai em với anh Tuấn lên trước. Nghe nói giờ là một khách sạn. Sang năm em sẽ về cùng cháu.

Tối đó, tôi tiếc khi thấy tấm hình chụp bữa tiệc có đủ các anh chị nhà cậu Tam: chị Mùi, anh Tâm; các em con cậu Chín: Hòa, My; chị Trang và Hoàn; những người con cháu bên ngoại còn sót lại ở Việt Nam. Xót xa hơn khi lần gặp mặt cuối cùng với Hương

Tuấn-Hương lên Dalat tìm lại bạn bè thuở đi học, dạo chơi những con đường tình yêu ban đầu, vào quán cà phê hát cho nhau nghe, ghé nhà thăm anh Việt, anh Hoàng, lên mộ thấp nhang cho ba mẹ. Sâm trầm ngâm kể lại:

-Khi thấp nhang cho ba mẹ xong, chị Hương còn hỏi mộ chị Chi đâu để em lên thấp nhang. Em nói: Chi mất, hỏa táng, cốt để tận chùa Viên Quang. Chị Hương để tâm không sót người nào. Một người chân tình khiến mình nể phục.

Buổi tối ở nhà Sâm, dưới giàn cây hoa tím Tuấn-Hương cùng Lạc, Cẩn, Phương, Quyên... ôn lại những ngày còn sống ở Dalat.

Những tấm hình, clip được chia sẻ trên facebook khiến mọi người nghĩ chuyện đi của họ thật ngọt ngào như đi hưởng tuần trăng mật với những cảnh tựa vai nhau trên các cung đường đẹp của Dalat. Đột nhiên lời than của Tuấn khiến mọi người e ngại :

-Còn 1 ngày nữa lên máy bay, cầu mọi chuyện tốt đẹp

Chị Bê chúc:

-Mong hai vợ chồng trở về bình an

Mọi người thật sững sờ khi avatar của Tuấn đổi hình màu đen tối. Hương không kịp về đến Mỹ mà mất trên máy bay từ Nhật về Mỹ. Than ôi! nếu chỉ chạm chân xuống đất thì việc cứu chữa chắc dễ dàng hơn.

Ngãm lại, dường như cuộc hành trình về Việt Nam chuẩn bị cho việc Hương ra đi vĩnh viễn. Hương dọn mình về với chúa từ lâu.

Cuộc sống của con từ đây là của Chúa

Trong mọi sự để Chúa an bài và thể theo Thánh ý Ngài.

Amen!

(Ave Avemari)

Cuộc đời mong manh, nhưng cuộc tình của Tuấn Hương rộng lớn mênh mông. Thật xót xa khi nghe Tuấn gọi :

-Mình ơi.

Từ nay một mình trên đường đời, cậu em tôi làm sao lấp nổi khoảng cô đơn này. Bởi

Đất chẳng phải chồng đem gởi thịt xương sao đặng

Trời mà mắt vợ hỏi xem gan ruột mần răng

(Tuấn Bùi)

Saigon 12.4.2019

Phạm Mai Hương

.